

Sygn. akt VIII C 964/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko P. J.

o zapłatę 992,58 zł

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. na rzecz pozwanego P. J. kwotę 197 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 964/15

UZASADNIENIE

W dniu 10 listopada 2014 roku powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu P. J. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 992,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł oraz kosztów opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności w wysokości 0,78 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwanego łączyła z pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. we W. umowa o przyznanie limitu kredytowego z dnia 29 lipca 2008 roku o nr (...), na mocy której pozwany otrzymał określone środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, zobowiązując się do ich zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych precyzyjnie w umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wskutek czego pierwotny wierzyciel wypowiedział przedmiotową umowę. W dniu 27 czerwca 2014 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy bankowej. Na wierzytelność nabytą przez powoda składały się: należność główna w wysokości 457,13 zł, odsetki umowne w wysokości 86,83 zł, odsetki karne w wysokości 146,91 zł oraz koszty w wysokości 280,22 zł, co znalazło potwierdzenie w oświadczeniu banku co do wysokości zbywanych kwot. Na kwotę dochodzoną pozwem składają się: należność główna w wysokości 457,13 zł, odsetki umowne w wysokości 86,83 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda, odsetki karne w wysokości 146,91 zł naliczone

przez poprzednika prawnego powoda, koszty w wysokości 280,22 zł naliczone przez poprzednika prawnego powoda oraz odsetki od kapitału w wysokości 45713 zł naliczone przez powoda od dnia 1 lipca 2014 roku do dnia wniesienia pozwu w wysokości 21,49 zł. Do dnia wytoczenia powództwa pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem. **(pozew k. 2-6)**

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu Sądowi. **(postanowienie k. 6v)**

Następnie powód uzupełnił braki pozwu po e.p.u. i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 8-9, pozew k. 10-14)**

W dniu 13 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W sprzeciwie pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia istnienia i wysokości zadłużenia oraz zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 69, sprzeciw k. 72-73)**

W odpowiedzi na sprzeciw, powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Podniósł, że pozwany nie udowodnił spełnienia świadczenia na rzecz pierwotnego wierzyciela, a nadto zgłoszony zarzut przedawnienia roszczenia jest niezasadny. **(pismo procesowe powoda k. 80-84)**

Na rozprawie w dniu 28 października 2015 roku pełnomocnik powoda ani pełnomocnik pozwanego nie stawili się, zostali prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy. **(protokół rozprawy k. 109, potwierdzenie odbioru k. 107, k. 108)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lipca 2008 roku pozwany P. J. zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. we W. (następnie (...) Bank (...) S.A. we W.) umowę o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i umowę o wydanie i korzystanie z partnerskiej karty kredytowej VISA E. (...) nr (...), na mocy której Bank przyznał pozwanemu limit kredytowy do kwoty 500 zł, z którego pozwany mógł korzystać na warunkach określonych w umowie, zobowiązując się do jego zwrotu wraz z należnym oprocentowaniem, prowizjami oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych w umowie. Umowa została zawarta na okres jednego roku, tj. do dnia 29 lipca 2009 roku, przy czym miała być automatycznie przedłużana na kolejne okresy roczne, za warunkach określonych w umowie. **(dowód: kserokopia umowy z dn. 29 lipca 2008 roku k. 25-26, okoliczności bezsporne)**

Pozwany nie regulował terminowo zobowiązań wynikających z powyższej umowy, stąd w dniu 20 kwietnia 2010 roku pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu Bankowy Tytuł Egzekucyjny, w którym wskazano, że na dzień 20 kwietnia 2010 roku zadłużenie pozwanego wobec Banku z powyższej umowy wynosi 787,16 zł, zaś dłużnika obciążają od dnia następnego po wystawieniu b.t.e. do dnia zapłaty dalsze odsetki obliczone od kwoty 457,13 zł w wysokości odsetek maksymalnych.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2010 roku opisanemu powyżej bankowemu tytułowi egzekucyjnemu została nadana klauzula wykonalności w sprawie II 1 Co 8900/10.

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego było następnie prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 7506/10, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 31 grudnia 2010 roku (prawomocnym od 9 lutego 2011 roku), wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji, zaś tytuł wykonawczy został zwrócony pierwotnemu wierzycielowi. **(dowód: kserokopia**

(...) k. 65-66 , kserokopia postanowienia o nadaniu KW k. 67, kserokopia wniosku egzekucyjnego k. 99-100, kserokopia postanowienia o umorzeniu wraz z potwierdzeniami odbioru k. 101-102)

W dniu 27 czerwca 2014 roku pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika P. J. opisanej powyżej. W załączniku do umowy przelewu wierzytelności wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika z tytułu umowy o nr (...) wynosi łącznie 971,09 zł, w tym: 457,13 zł zadłużenia kapitałowego, 233,74 zł z tytułu odsetek, 280,22 zł z tytułu opłat. **(dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 27-41, kserokopia załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 42, kserokopia oświadczenia o przejściu wierzytelności k. 44, wezwanie do zapłaty k. 27, okoliczności bezsporne)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia oraz nieudowodnienie wysokości roszczenia.

Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321), Sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli zostanie zgłoszony przez stronę (jak w przedmiotowej sprawie).

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Roszczenie o zapłatę wynikające z umowy o kartę kredytową jest oczywiście roszczeniem majątkowym, a termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 2 lata. Z uwagi na to, że powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o limit kredytowy i kartę kredytową zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem w dniu 29 lipca 2008 roku, w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 września 2002 roku o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz.U. 2002, Nr 169, poz. 1385 ze zm.), która to ustawa weszła w życie po upływie roku od dnia jej ogłoszenia, w tym zastosowanie znajduje przepis art. 6 tej ustawy, zgodnie z którym roszczenia z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem 2 lat.

Skoro zatem strona powodowa nabyła przedmiotową wierzytelność wskutek cesji wierzytelności, termin przedawnienia jej roszczenia też wynosi 2 lata.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Należność dochodzona przedmiotowym powództwem była wymagalna nie później niż 20 kwietnia 2010 roku (wtedy bowiem pierwotny wierzyciel wystawił przeciwko pozwanemu (...), należy zatem założyć, że roszczenie było wówczas wymagalne). Powód wykazał przy tym, że bieg terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia został przerwany najpierw poprzez złożenie wniosku do sądu o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, a potem w październiku 2010 roku poprzez skierowanie do komornika sądowego wniosku o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi. Oczywiście po każdym takim przerwaniu biegu dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia, przedawnienie biegło na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Postępowanie egzekucyjne dotyczące przedmiotowej wierzytelności było prowadzone wobec pozwanego do 31 grudnia 2010 roku, kiedy to postępowanie zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji – w tym też

okresie od października 2010 roku do prawomocnego umorzenia postępowania egzekucyjnego przedawnienie nie biegło i rozpoczęło swój bieg na nowo po prawomocnym umorzeniu postępowania egzekucyjnego, zatem w lutym 2011 roku (na podstawie zwrotnych potwierdzeń odbioru odpisu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego można ustalić, że postanowienie o umorzeniu z dnia 31 grudnia 2010 roku uprawomocniło się 9 lutego 2011 roku) (art. 124 § 2 k.c.).

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało jednak wytoczone przez powoda dopiero w dniu 10 listopada 2014 roku, a zatem po upływie 2-letniego terminu przedawnienia roszczenia, który biegł na nowo od 9 lutego 2011 roku (nawet gdyby uznać, że roszczenie, jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez bank, podlegało 3-letniemu terminowi przedawnienia, termin ten i tak upłynąłby przed wytoczeniem powództwa i także w takim wypadku roszczenie dochodzone pozwem byłoby przedawnione, choć zdaniem Sądu zdecydowanie zasadne jest przyjęcie 2-letniego terminu przedawnienia roszczenia, jako związanego z wydaniem karty kredytowej).

W świetle powyższego należało uznać, że przedmiotowe roszczenie uległo przedawnieniu i pozwany miał prawo uchylić się od jego zaspokojenia, podnosząc taki zarzut.

Dodatkowo należy także zauważyć, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione co do wysokości. Strona powodowa nie załączyła żadnego wykazu, którego treść wskazywałaby na to, co składa się na niespłacony kapitał, od kiedy do kiedy i od jakich kwot pierwotny wierzyciel naliczał odsetki umowne i karne, a nadto co składa się na zadłużenie z tytułu opłat. Brak jest historii rachunku bankowego pozwanego, który był prowadzony dla obsługi przedmiotowej karty kredytowej, zaś mimo zobowiązania Sądu, pierwotny wierzyciel nie udzielił Sądowi informacji odnośnie tabelarycznego rozliczenia spłaty limitu kredytowego, o które wnosił powód, zasadnie zasłaniając się tajemnicą bankową (zarządzenie z zobowiązaniem k. 89, pismo Banku k. 93). Powyższe uniemożliwiało Sądowi weryfikację poprawności wyliczenia wysokości zadłużenia.

W tym miejscu podkreślić należy, że okoliczności faktyczne, wskazujące na wysokość niespłaconych kwot i terminy wymagalności poszczególnych kwot, zwłaszcza wobec podniesionego zarzutu przedawnienia oraz zarzutów związanych z niewykazaniem zasadności i wysokości żądania pozwu winien wykazać powód, jeżeli w jego ocenie zarzuty takie byłyby niezasadne. Powód winien załączyć do pozwu, bądź do dalszych pism procesowych odpowiednie dokumenty, czego nie uczynił.

W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał również, by pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

W rozpoznawanej sprawie powód nie wykazał, aby zachodziły szczególne okoliczności przemawiające za uznaniem zarzutu przedawnienia jako naruszającego zasady współżycia społecznego. Nie można bowiem uznać zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.

Mając powyższe na uwadze, przedmiotowe powództwo należało oddalić, co też Sąd uczynił orzekając jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. regulującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Pozwany wygrał proces w całości, a zatem należy mu się od strony powodowej zwrot kosztów procesu. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wyniosły 197 zł i obejmowały koszty zastępstwa adwokackiego w kwocie 180 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.